

довго я кохав тебе.

довго рахував на пальцях грона голубів : тих, що над нами дерево до дерева зшивали, й тих, що вилітали несподівано, немов з ріки — у почерку крила.

вже ріки проплили — кудись. і вже останнє зникло дерево — чомусь.

розказував тобі невтомно (чи не тисячу разів) одну і ту трагічну казку про кохання : ту, де ґноми глузували по лісах з князенка, що — дракона зарубавши — не знайшов нікого в зачарованому замку.

ти не розуміла про кого йшла мова.

не одне тисячоніччя ми, здається, в темряві удвоє прожили. гляди ! чи ж то не наші спомини, мов хижі змії, родять навкруги пожари непотрібні ?

ще досі я не певен взагалі, що ти існуєш.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».